

Hồi 12

Liên Hoàn Cửu Kiếm

Tôn Lan Đình không đuổi theo, thực ra vì trong bụng chàng đang hết sức vui mừng. Khi chàng chưa ăn được cây Tiên Chỉ nọ, Liên Hoàn Tam Tuyệt chưởng chỉ đủ sức giúp chàng chống đỡ địch thủ, bây giờ cũng là ba chiêu thức ấy mà uy lực lại khác hẳn. Đó là chàng chưa thi triển chiêu thứ ba, Thần Long Tam Thám Qua, đã đủ đánh bại lão ma đầu danh chấn võ lâm.

Mấy lần chàng động thủ vừa qua đã đánh tan ba nhân vật cao thủ do Hắc Y giáo sai đến mà chàng không tự biết. Lần thứ nhất là Tiểu Đầu Quý Vương Cường, do Hắc Y giáo sai đến làm sứ giả ở Hoa Sơn, lần thứ hai là Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ và Phiêu Diêu Tiên Cô Hồ Tú Châu do Hắc Y giáo sai đến làm sứ giả ở Không Động và lần thứ ba là năm tên bịt mặt do Hắc Y giáo sai đến làm sứ giả ở Nga Mi, nếu Nga Mi phái chấp thuận nạp vạn lượng bạc thì thôi, còn không chúng sẽ coi Nga Mi phái như là kẻ thù bất cộng đái thiên. Lần này bọn Đại Đầu Quý Vương Bá và Thác Bất Tiên Ông Trác Bất Quần cũng chính do Hắc Y giáo sai đến Võ Đang làm sứ giả.

Tôn Lan Đình thấy Trác Bất Quần đã bỏ chạy, chàng đưa tay áo chùi mồ hôi trên trán nói với Lưu U Hương:

- Lão ma đầu ấy quả nhiên lợi hại, nếu không có tuyệt chiêu của sư môn thắng được lão, tất sẽ nguy về bát đồng của lão mất thôi. May thật!

Lưu U Hương cũng dùng khăn tay lau mồ hôi u oán nói:

- Vì ca ca động thủ tiểu muội sợ mất hồn, đến khi ca ca thi triển ba chiêu cuối cùng tiểu muội mới yên tâm, ca ca ơi, sau này tốt nhất đừng lên động thủ với ai để người ta đừng lo chết được!

Tôn Lan Đình im lặng không đáp, lâu lắm chàng mới nhẹ thở dài. Lưu U Hương nghe tiếng thở dài ấy cảm thấy đau lòng ai oán nói:

- Lan ca ca có nhớ câu chuyện xưa về hai nàng Nga Hoàng và Nữ Hoàng Anh không?

Đó là câu chuyện về hai người con gái lấy một chồng, ý của nàng chàng quá rõ tuy vẫn có phần cảm động, nhưng chàng không dám nhận tình cảm ấy.

Chàng thở dài đáp:

- Nhớ chú!
- Quan niệm của ca ca về câu chuyện ấy ra sao?

Chàng chưa biết đáp ra sao thì may thay. Trương Long và Lý Bảo đã tới thúc giục lên đường, chàng có cơ khỏi phải trả lời câu hỏi bèn giục nàng bước đi mau.

oOo

Võ Đang phái vì muốn tránh sự phiền nhiễu của thế tục nên mọi cố tích thắng địa đều có xây đạo quán để du khách tiện yết bái thờ vọng, còn đất quan trọng nhất của họ là Vân Hà cung được xây dựng biệt lập ở ngọn núi chủ yếu phía tây nam.

Muốn đến Vân Hà cung tất phải đi hướng đông vào núi vượt qua Giải Kiếm Nhai rồi vòng về ngọn núi chủ ấy. Bọn Tôn Lan Đình chưa ai đến núi Võ Đang lần nào chỉ có đi qua núi mà thôi, đường núi lên cao xuống thấp rất khó đi.

Chính lúc đang đi, tai mắt Tôn Lan Đình rất linh mẫn, thình lình chàng nghe bên cạnh không xa trong đám cây cối rậm rạp như có tiếng hô hấp, thân hình chàng lướt mau vọt vào trong đám cây cối um tùm ấy, chưa kịp đến nơi cây cối đã lay động trước mặt chàng nháy ra hai người mặc áo đạo gia, tuổi ước độ trên dưới ba mươi tuổi.

Chàng biết đó là những đạo nhân tai mắt của Võ Đang, chàng vội dùng thân ôm quyền thi lễ:

- Vừa rồi nghe trong cây cối có người mai phục ngỡ là ác nhân không biết là nhị vị đạo trưởng, xin được thứ tội.

Hai vị đạo nhân này đều là đệ tử đời thứ hai của chưởng môn Võ Đang phái hiện nay, họ cẩn thận trong bụi cây đã quan sát rõ mọi người, thấy có đầy đủ nam, phụ lão, thiếu niên, nhất là có cả bộ hạ của Bất Lão Thần Quân tất cả là những nhân vật chống lại Võ Đang. Một người rút ra cái sừng trâu rúc lên một hồi dài vọng ra rất xa.

Thối xong cái còi sừng trâu ấy, một người lạnh lùng nói:

- Bọn Hắc Y giáo các ngươi lớn gan thật, dám xâm phạm tới võ lâm danh môn chính phái, bây giờ chúng ta cho các ngươi nếm trước kiếm pháp Võ Đang.

“Keng, keng” hai tiếng, hai người rút trường kiếm ra khỏi vỏ, ánh chớp lóe lên, phân một tả một hữu tấn công Tôn Lan Đình.

Chàng tránh thân nói to:

- Bọn tại hạ không phải là Hắc Y giáo đồ...

Trường kiếm hai người không dùng quát to:

- Im lặng, hãy thu thập tên tiểu tử này rồi nói sau.

Hai người tung thân tới, Tôn Lan Đình phải buộc tránh thân:

- Xin cho tại hạ nói một lời, tại hạ đến tìm người...

Hai người ấy quát:

- Chúng đạo gia quyết không lưu tình với bọn Hắc Y giáo đồ, muốn nói gì đến Diêm Vương mà nói!

Chính lúc ấy, trước mặt không xa kiếm quang chuyển động, một đạo nhân và bốn tục nhân đều cầm kiếm phi thân đến.

Năm người đến nơi, đạo nhân hỏi hai đạo nhân có mặt trước:

- Sự đệ, bọn này là Hắc Y giáo đồ ư?

Hai đạo nhân đáp càn:

- Chính vậy, các sư huynh tiến tới đi!

Sợ các bằng hữu nôn nóng động thủ, Tôn Lan Đình vội nói trước:

- Các đại ca chớ động thủ, việc này tiểu đệ sẽ có cách xử lý.

Đạo nhân mới đến đỡ mặt:

- Tiểu tử giỏi lắm, nếu ngươi anh hùng, ngươi dám một mình đánh với bảy người chúng ta không?

Tôn Lan Đình thấy bọn đệ tử Võ Đang quá ngang ngược, chàng đã hơi giận liền đáp:

- Không phải tại hạ khoe khoang gì nhưng tại hạ không hề có ý muốn đả thương chư vị!

Một đạo nhân vẩy trường kiếm quát lên:

- Hắc Y giáo đồ thật cuồng ngạo, các sư đệ lên!

Bảy người cùng nhẩy tới, Tôn Lan Đình lướt thân thoát khỏi vòng vây:

- Ai là Hắc Y giáo đồ?

Một đạo nhân đâm thẳng một kiếm tới quát to:

- Ta bảo ngươi là Hắc Y giáo thì đúng là Hắc Y giáo đồ.

Tôn Lan Đình lại lướt thân tránh kiếm tự nghĩ: "Bọn đạo nhân này cuồng ngạo như thế, đủ biết hàng ngày chúng cậy thế hiếp người đã thành thói quen. Đi lên núi nữa không biết còn cao thủ nào ẩn thân không, nhưng ta phải trị bọn này để ra uy với chúng".

Bây giờ bảy tên thấy Tôn Lan Đình liên tục tránh kiếm tưởng chàng khiếp sợ, lại ngông cuồng gầm to:

- Lên!

Ánh chớp của thép lóe lên, bảy thanh kiếm từ bốn phương tám hướng đâm tới chàng.

Tôn Lan Đình đã nổi giận quát:

- Xin đả tội!

Bảy đệ tử Võ Đang chỉ thấy hoa lên một cái, lập tức toàn thân đau nhói "loảng xoảng" mấy tiếng liên tiếp, toàn bộ ngã xuống đất.

Tôn Lan Đình gọi bọn Trương Long:

- Chúng ta đi thôi!

Trương Long hỏi:

- Bảy tên tiểu tử này chết chưa?

- Chúng ta không phải là kẻ địch của Võ Đang hà tất phải đả thương chúng, ta chỉ điếm vào mê huyết chúng, khi đến giờ chúng tự sẽ tỉnh dậy.

Một hàng người tiếp tục lên đường, liên tiếp gặp bọn canh gác núi Võ Đang hơn nửa đều không chịu nghe một lời phân giải cứ đổ rượt họ là Hắc Y giáo đồ, Tôn Lan Đình thấy không thể lý luận với chúng đành phải làm như lần trước, nhất loạt điếm huyết hết, bất giác đã đến Giải Kiếm Nhai.

Họ đến đây lại xảy ra sự xung đột với đệ tử Võ Đang, Thiên Nguyên chân nhân ra lệnh cho môn hạ đệ tử bày Cửu Cung Liên Hoàn Đột Mệnh Kiếm trận chuẩn bị quyết chiến cùng bọn Tôn Lan Đình. Cùng ngay lúc ấy trước cửa nam xuất hiện ba bốn chục người, do Ngạc Bắc Tam Kiệt huynh đệ họ Tăng dẫn đầu đang đi tìm các thủ hạ của Lưu Linh Hư để trả thù chúng đã bị tàn sát trong giang hồ, huynh đệ họ Tăng gầm vọng lên nam núi:

- Bọn nô tài môn hạ của Lưu Linh Hư đến đây chính là ngày các ngươi phải đền tội.

Thiên Nguyên chân nhân vừa thấy bọn người ấy, lông mày chau lại bực bội cúi xuống dưới nham núi đáp:

- Không biết chư vị anh hùng giá lâm tề phái nên không kịp nghênh đón. Bần đạo muốn hỏi một lời chẳng hay chư vị có vui lòng hồi đáp?

Trong võ lâm Võ Đang Tam Kiếm rất được tôn trọng nên lão đại trong huynh đệ họ Tăng là Thiết Tí Kim Cương Tăng Thiếu Hải vội đáp:

- Chúng ta tham kiến đạo trưởng, đạo trưởng muốn hỏi gì xin cứ hỏi!

- Hôm nay tề phái có việc riêng chưa thể đón tiếp chư vị, các người mà chư vị đang muốn tìm chính là địch nhân của tề phái, chỉ cần tề phái thắng được kẻ địch ấy coi như là báo thù cho chư vị, nếu chư vị tin bần đạo xin rút lui nếu vạn nhất bốn phái thất bại, lúc ấy chư vị tìm thù cũng không muộn, không biết chư vị có nể bần đạo nhường bước được chăng?

Thiết Tí Kim Cương Tăng Thiếu Hải cười ha hả:

- Đạo trưởng đã nói thế coi như chúng ta cùng một nhà, chúng tôi xin cáo từ.

- Được chư vị nhường bước bần đạo xin cảm tạ!

Đợi tất cả bọn huynh đệ họ Tăng ấy rút lui. Thiên Nguyên chân nhân quay về chỗ cũ nhìn Tôn Lan Đình nói:

- Các người muốn đến Vân Hà cung gặp chưởng môn chúng ta không khó, chỉ cần các người đủ sức thắng kiếm trận này và kiếm pháp bần đạo, bần đạo lập tức sẽ dẫn các người lên núi.

Tôn Lan Đình chưa kịp đáp nào ngờ đại hán Trương Đông đã vọt bắn tới trước kiếm trận gầm thét:

- Để đại gia ta bẻ cổ mấy đứa đàn bà đi tu này rồi sẽ vật râu lão đàn bà già đầu trọc kia!

Đại đao hấn vũ lộng lộng, hấn bắt kể trận với không trận nhảy đến đạo nhân đứng gần hấn nhất, chém xuống đao.

Thiên Nguyên chân nhân thấy hấn chưa vào trận đã động thủ liền quát to:

- Tiểu tử hỗn láo, ngươi có hay biết hay không biết quy củ giang hồ

Trương Đông căn bản không thèm nghe, trước mặt đại đao hấn sắp chém xuống đầu đạo nhân, nào ngờ Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm trận đúng là có uy lực quý thần

khó đoán, chỉ thấy chín thân hình nhất tề di động đã biến mất, đạo nhân đang bị đao chém xuống cũng không còn, tiếp đó bọn họ chạy như bay trận thế biến hóa bao vây Trương Đồng vào trong cửa Tử Môn.

Khi Trương Đồng xuất thủ, Tôn Lan Đình không kịp ngăn cản, chàng đã nghe từ lâu danh Cửu Cung Liên Hoàn Đao Mệnh Kiếm trận của Võ Đang, bây giờ thấy Trương Đồng đã bị bao vây trong trận lòng lấy làm nóng gắp ngậm ngưng tụ chân lực toàn thân chú ý vào cuộc chiến chuẩn bị Trương Đồng lâm nguy sẽ ra tay cứu liên.

Chàng gắp nhưng Trương Đồng lại không gắp chút nào, hấn đứng giữa trận trùng mắt nhìn quanh, một đạo nhân chìa mũi kiếm vào giữa mặt hấn nhưng chưa động thủ.

Hấn há miệng cười quái dị rồi nhìn đạo nhân đứng giữa gầm to. Đai đao múa lộn lên chém nghiêng vào cầm đạo nhân ấy thật. Đây chính là đạo nhân ở vị trí Trận Nhân nên công nhất trong chín người lập thành trận kiếm, đạo nhân không hề chậm trễ, lập tức phát động trận thế, chỉ thấy trường kiếm y vậy mạnh không tiến lên mà lại thối lui, tạt qua Sinh Môn còn tám người khác, để hai người giữ hai cửa Hữu Khai, sáu thanh trường kiếm phân thành ba trước ba sau đồng thời đâm tới Trương Đồng.

Đao của Trương Đồng chém xuống thỉnh linh không thấy bóng dáng đạo nhân vừa rồi đâu, lại thấy trước mắt kiếm quang chuyển động, ba mũi kiếm sát rít gió đâm tới, phía sau lại có thêm ba mũi trường kiếm nữa hấn chưa kịp nhìn rõ

Trương Đồng có một khuyết điểm là hễ động thủ là động thủ tới cùng, hấn thấy ba mũi kiếm đâm tới, hấn gầm lên một tiếng như sấm sét cước bộ vọt thẳng tới đại đao trong tay chém loạn xạ ba đạo nhân trước mặt không chống nổi nội lực của hấn, ba mũi kiếm sau đó cũng bị hấn đánh bật ra.

Trương Đồng xông thẳng tới nhìn thấy tên đạo nhân đầu tiên đứng không xa hấn quát to:

- Tên đạo sĩ đàn bà kia, thì ra ngươi trốn ở đó ư?

Cước bộ tung lên, hấn xông thẳng tới đạo nhân ấy. Nào ngờ Trận Nhân lúc ấy đang đóng ở cửa Sinh Môn, Trương Đồng xông tới hướng ấy chính là hợp với cách phá giải kỳ môn độn giáp. Đạo nhân kia thấy hấn xông lại trong lòng cả sợ không dám nghênh tiếp, thân hình chuyển động cực mạnh lui về cửa Sinh vọt ra ngoài trận, miệng liền hồi hô lớn:

- Cửu Cung Liên Hoàn, bắt đầu lại từ đầu.

Trương Đồng quyết đuổi theo đạo nhân vọt ra ngoài trận, thành linh chợt thấy chín đạo nhân nhất tề xoay như chong chóng, trong chớp mắt lại vây lấy hắn, tên đạo nhân ấy vẫn đứng ở chính giữa ngưng thân đợi địch.

Bấy giờ Tôn Lan Đình đã nhận ra sự lợi hại của kiếm trận, chàng tự nghĩ: "Trận này quả nhiên lấy số chín làm chủ tuần hoàn bất tận, trừ phi có người phá tan toàn bộ kiếm trận nếu không chớ mong thoát ra khỏi nó!"

Lúc ấy kiếm trận đã lại phát động, tên đạo nhân làm Trận Nhân phát hiện ra Trương Đồng chỉ chuyên đuổi theo y nên không dám đứng ở ba cửa Hữu, Sinh, Khai nữa mà ra hiệu cho các đồng đạo xoay vòng tấn công. Trương Đồng mấy lần thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc không dám liều lĩnh nữa. Hắn cứ chạy lúc đông lúc tây trong trận, vừa mới ra khỏi màn kiếm này, kiếm quang bên kia lại chém vút tới bức bách hắn rống lên liên hồi, thở hồng hộc như trâu kéo cày dần dần đã tỏ ra đuối sức.

Lưu U Hương thấy tình hình ấy gọi cho Trương Long:

- Trương đại ca tới đây!

Trương Long bước tới gần nàng:

- Cô nương dặn ta việc chi?

Lưu U Hương chỉ vào kiếm trận nhỏ giọng nói:

- Trương đại ca sắp nguy đến nơi rồi, hãy dẫn bảy bộ hạ xông vào trong trận thử xem uy lực kiếm trận họ ra sao?

Trương Long vẫn đang muốn động thủ nghe lệnh tiểu chủ nhân liền hô lớn:

- Các người tiến hết lên!

Bọn thủ hạ Lưu Linh Hư nhất tề xông vào kiếm trận. Các môn hạ Võ Đang phái đứng bên ngoài không hề ngăn cản, chỉ có Thiên Nguyên chân nhân nói với Thiết Quan đạo nhân:

- Người vào thay thế Đạo Duyên giữ Trận Nhân!

Thiết Quan đạo nhân vâng một tiếng thân hình vọt lướt vào trong trận, không lâu từ trong trận có một đạo nhân phi thân ra, đạo nhân ấy xem ra còn khá trẻ tuổi.

Trương Long vào trận suy tính: "Kiếm trận các người bắt quả chỉ có chín người, chúng ta cũng có chín người, chúng ta cứ giết bừa hết xem còn có trận với không trận gì nữa không!"

Lão đang suy tính chợt thấy trước mặt có đạo nhân chạy sát tới vọi vàng lão quát lớn xuất chiêu Khai Bi Thủ đánh thẳng vào giữa đạo nhân ấy.

Đạo nhân ấy không đỡ cũng không đánh vẫn chạy như chong chóng quay như vục như chẳng thèm nhìn thấy chưởng của Trương Long, chưởng lão họ Trương chưa tới nơi, hai bên tả thủ đã thấy ánh chớp lóe lên, hai thanh trường kiếm đâm tới hai bên sườn, nếu lão không thu chưởng tự cứu thì tất sẽ thụ thương. Trương Long cả sợ bước tới trước tránh luôn hai kiếm, thân hình chưa kịp đứng yên, trước mắt tiếng gió lại rít, ba trường kiếm đan thành một màn kiếm từ trên đầu chém xuống.

Trương Long vừa thoái vừa tiến tránh luôn ba kiếm, song chưởng lão vung lên quét tới ngang lưng một đạo nhân. Đạo nhân ấy cũng chẳng đỡ chẳng tránh chạy theo vòng cũ, song chưởng lão tự đánh vào khoảng không, thành linh lại thấy kiếm quang chuyển động, ba trường kiếm phân ra ba phương hướng đâm tới, bức bách lão luống cuống tay chân liên tiếp phải tránh thân mới tránh nổi ba kiếm ấy.

Ngay lúc ấy hốt nhiên Thiết Quan đạo nhân tại giữa kiếm trận hét to:

- Cứu Cứu Liên Hoàn, Lục Âm Tam Dương, phi hành mau thêm!

Ngữ âm vừa dứt, chín đạo nhân đột biến thân pháp, chạy như ngựa phi trước tiến sau thối rất có thứ tự, trong trận pháp tức đây bóng kiếm quang khiến Trương Long bị áp lực càng nặng.

Không chỉ một mình Trương Long bị khốn khó, tất cả mọi người khác đều như thế, những mũi trường kiếm tấn công liên tục nếu không ba thì sáu hiểm nguy khó lường không biết đường nào phòng bị. Tôn Lan Đình ở ngoài kinh tâm động phách, chàng biết thời gian càng dài kéo dài chín người ở trong trận không chết cũng bị thương, chàng vọi ôm quyền hướng về Thiên Nguyên chân nhân:

- Văn bối xin một điều mong lão tiên bối ra lệnh ngừng tay, văn bối nguyện sẽ một mình thay thế cho chúng nhân.

Thiên Nguyên chân nhân cười nhạt:

Võ Đang kiếm trận ta có quy củ chưa phân thắng bại chưa dừng tay, tiểu tử ngươi bây giờ đã biết Võ Đang phái chúng ta lợi hại đến bậc nào chưa?

Chàng cau mày:

- Dù như thế nào, lão tiên bối không nên cấm văn bối ra tay chứ?

- Bần đạo không hề ngăn cản!

Trong lòng Tôn Lan Đình giận lắm nhưng không dám thất lễ, chàng vẫn ôm quyền nhìn Thiên Nguyên chân nhân:

- Xin tha tội cho vãn bối!

Dứt lời chàng chậm chậm bước về hướng kiếm trận, đi đến trước trận chàng chưa vội vào, chàng cất tiếng hú dài cất thân bay vọt lên, trên không trung chuyển thân liên tiếp mấy cái sử chiêu thức Phi Ưng Bác Thổ bắn thân xuống giữa trận kiếm, chân vừa chạm đất song thủ tách ra chụp trúng hai đồng tử kiếm và cầm đồng, hai tay chàng vung lên quang hai đồng tử văng ra ngoài trận.

Thiên Nguyên chân nhân nhìn thân pháp của Tôn Lan Đình tự nghĩ, người thiếu niên này nhận là đệ tử của Thần Long Tôn Giả nhưng xem ra công lực y còn cao hơn cả Thần Long Tôn Giả, sao lại có đồ đệ công lực cao hơn sư phụ, có lẽ là bọn Hắc Y giáo đồ mạo nhận để lỵ gián Võ Đang và Thất Tuyệt Võ Lâm thiếu niên này đáng là địch thủ duy nhất của Võ Đang không nên khinh thị y.

Nghĩ tới đó chân nhân nói nhỏ với một đạo nhân đứng bên cạnh:

- Kẻ địch mạnh lắm, người mau lên Vân Hà cung bẩm báo tình hình ở đây để chúng môn sớm chuẩn bị.

Đạo nhân ấy vâng lệnh đi liền. Tôn Lan Đình sau khi quăng hai đồng tử ra ngoài liền thấy kiếm quang lóe lên, ba mũi kiếm chớp nhoáng đâm tới, chàng ấn sức xuống đầu mũi cước thuận thế bắn ngược lên, ba kiếm ấy đâm vào khoảng không, chàng xoay chuyển chiêu thức Ngạ Hồ Bốc Thực bắn thân xuống, song thủ vươn mạnh quăng hai bộ hạ của Lưu Linh Hư ra ngoài trận chỉ còn lại Trương Đồng vẫn bị vây khốn trong ấy.

Sau khi xoay chuyển vài lần trên không trung. Tôn Lan Đình rơi thân ra ngoài trận kiếm, chàng tự nghĩ: "Trương Đồng là người lỗ mãng, nếu ta chụp hấn quăng ra nhất định hấn sẽ ghi xuống, với thân lực của hấn ta không thể quăng ra nổi, lại làm trò cười cho thiên hạ!"

Đây giờ Trương Đồng bị vây khốn rất nguy cấp trong trận bị bức bách đến độ gào thét liên hồi. Tôn Lan Đình nguyên định quăng hết người của Lưu U Hương ra rồi một mình chàng vào trận thử xem uy lực của kiếm trận đến đâu, nhưng hiện giờ không có cách nào cứu Trương Đồng ra được, chàng đành van nài Thiên Nguyên chân nhân:

- Vãn bối không thể đem vị bằng hữu kia ra, xin chân nhân tiền bối vì thương hấn lỗ mãng tạm ra lệnh dừng tay. Sau đó vãn bối vào trận một mình xin lãnh giáo, nếu không chớ trách vãn bối đành hạ thủ đả thương người.

Thiên Nguyên chân nhân vừa rồi đã nhìn thấy thân thủ chàng biết chàng không hề nói khoác. Chân nhân đã định ra lệnh dừng trận lại rồi nhưng rồi lại nghĩ: “Nếu người đã thương người trong trận thì có gì đáng nói chỉ cần người ở ngoài mà vẫn đã thương được người mới đáng kể”.

Nghĩ vậy, chân nhân lạnh lẽo đáp:

- Người cứ vào trận ác chiến, trước chỉ tên lỗ mãng này ra khỏi trận, bản đạo không có quyền ra lệnh dừng trận, lúc này bản đạo nói rồi, đó là quy củ của bốn phái.

Tôn Lan Đình vẫn giữ ý muốn phá kiếm trận một mình, chàng không nói gì nữa, chuyển thân lại đối diện với kiếm trận quát to:

- Trương đại ca ra mau!

Chàng hữu chưởng đảo lộn, một luồng kinh lực cuốn tới kiếm trận. Bên cạnh Thiên Nguyên chân nhân nhìn thấy Tôn Lan Đình đột ngột chuyển thân, đã chuẩn bị đề phòng chàng ở ngoài trận đã thương người, bây giờ thấy chàng đã động thủ thật liền gầm lên:

- Tiếp chưởng!

Song chưởng cùng đẩy tới, một luồng cuồng phong ào thẳng tới sau lưng chàng. Tôn Lan Đình nghe sau lưng có tiếng gió lạ, nhận ra kinh lực ấy không nhỏ, chưởng lực tay hữu chàng không thu hồi, tả chưởng ngoắc về sau nghênh tiếp.

“Bình” một tiếng dữ dội. Tôn Lan Đình động chuyển nhẹ, Thiên Nguyên chân nhân bị chấn động đổ mắt tía tai lùi lại nửa bước. Tôn Lan Đình phát ra một kinh phong nhu hòa đến kiếm trận, chính có hai đạo nhân đứng trước mặt, kinh lực ôn nhu ấy cực mau cuốn hai đạo nhân bốc cao vọt lên quăng qua kiếm trận rơi xuống đất không hề bị thương vì lực rơi khá nhẹ.

Đại hán Trương Đồng trong trận nghe tiếng quát của Tôn Lan Đình, hấn cất tiếng gào lên:

- Tôn huynh đệ, đừng có dây vào việc của ta! Đến giờ ăn cơm rồi chẵng?

Vừa nói hấn vừa từ chỗ khuyết của kiếm trận đi ra, kiếm trận lúc ấy đang hỗn loạn lập tức dừng lại. Thiên Nguyên chân nhân bị lùi lại nửa bước trong lòng kinh dị, tình hình sự nhớ ra khi luồng chưởng lực của chàng đánh ra có gì lạ giống như công phu “cách không vận khí” chỉ có trong truyền thuyết, chân nhân càng kinh dị hơn nữa, hai hàng lông mày co giật nhìn Tôn Lan Đình, ú ớ bật kêu:

- Người... người thực sự... là ai? Sao lại có công phu cả trăm năm như thế?

Tôn Lan Đình xoay thân sang:

- Xin lão tiền bối chớ đa nghi, văn bối chính là đệ tử của Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền, hiện giờ đã cứu hết người trong trận, xin hãy ra lệnh cho các vị đạo trưởng bố trí lại trận kiếm để văn bối bước vào thử phá giải xem.

Thiên Nguyên chân nhân nhún vai:

- Với công lực của các hạ, kiếm trận không đủ sức giữ các hạ, vừa rồi các hạ phản chân một chuồng, bản đạo coi như đã thử không cần phải tử thí nữa, bản đạo tự nguyện dẫn các vị đến gặp chuồng môn nhân ngay bây giờ!

Trước đây Tôn Lan Đình thấy Thiên Nguyên chân nhân cuồng ngựa chàng lấy làm khó chịu, bây giờ nghe chân nhân thẳng thắn nhận thua, bao nhiêu ác ý về lão tan biến hết. Chúng nhân theo Thiên Nguyên chân nhân đi vòng con đường núi hiểm trở dần cao lên, lại vượt qua một đầu núi nữa, trước mặt bỗng nhiên không gian mở rộng, một tòa lâu đài rực rỡ, khí tượng huy hoàng hiện ra ngay tầm mắt, chung quanh bốn bề sơn minh thủy tú cảnh vật thanh u đúng là tiên cảnh dưới trần gian.

Trước cổng cung điện có một hàng hơn mười đạo nhân trung niên vây giữa là hai đạo nhân râu tóc bạc phơ tiên phong đạo cốt siêu nhiên xuất trần, vừa nhìn biết ngay hai lão nhân nhất định là chuồng môn Thiên Cơ chân nhân danh chấn võ lâm và sư đệ Thiên Huyền chân nhân.

Lúc bấy giờ trời đã tối, trước cửa cung trên hơn mười cái đèn lồng soi sáng rực cái biển hoành treo trên cao viết ba chữ vàng "Vân Hà cung".

Đoàn người Tôn Lan Đình đi tới gần. Thiên Nguyên chân nhân bước vội lên trước mặt lão nhân cung kính:

- Khải bẩm chuồng môn sư huynh, khách đã tới

Vừa nói hẳn vừa quay lại chỉ vào Tôn Lan Đình:

- Vị Tôn thiếu hiệp này tự xưng là đồ đệ của Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền nhưng công lực thiếu hiệp thâm hậu như người luyện hơn một trăm năm xứng đáng gọi là kỳ nhân hiếm có của võ lâm, sư đệ không đủ bản lĩnh vừa bại dưới tay y, xin được nghe chuồng môn sư huynh định đoạt.

Công lực của Thiên Nguyên chân nhân có thể nói chỉ thua có chuồng môn sư huynh thế mà lão tự nhân vừa mới bại vì Tôn Lan Đình khiến chúng nhân Võ Đang kinh ngạc, lại

thấy chàng còn quá trẻ, nếu không nghe tự miệng Thiên Nguyên chân nhân nói ra không ai dám tin đó là sự thật

Tôn Lan Đình bước kên một bước ôm quyền vái Thiên Nguyên chân nhân sát đất:

- Đệ tử Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền là Tôn Lan Đình bái kiến chưởng môn tiền bối, vừa rồi dưới Giải Kiếm Nhai văn bối có phân mạo phạm, xin được rộng lượng hải hà.

Võ Đang chưởng môn Thiên Cơ chân nhân hai mắt chú mục vào Tôn Lan Đình nhìn rất kỹ rồi lạnh lùng hỏi:

- Người là đồ đệ của Cốc Tang Điền hay là sư phụ của hắn?

Chàng nghiêm mặt:

- Cốc Tang Điền là gia sư.

Thần quang trong mắt Thiên Cơ chân nhân lóe lên:

- Ta chỉ nghe rằng công lực sư phụ phải cao hơn đồ đệ chứ chưa nghe đồ đệ lại công lực cao hơn sư phụ, mà dù có đi nữa cũng phải sau nhiều chục năm thành tài, các hạ tuổi còn quá trẻ mà đã có công lực trăm năm hoặc là đã gặp kỳ ngộ gì chăng? Tạm thời chưa nói chuyện ấy nhưng bản tòa nghe truyền báo ở Giải Kiếm Nhai các hạ đã thi triển mấy loại công phu như Truyền Âm Nhập Mật đều không phải do Cốc Tang Điền truyền dạy các hạ, nói các hạ là đồ đệ của hắn làm sao đủ để người tin được, bản tòa đâu phải trẻ con để các hạ lừa dối?

Vừa dứt lời chưởng môn dùng tay chỉ vào Lưu U Hương hỏi tiếp:

- Còn nữ tử này là người nào?

Chàng đáp:

- Lưu U Hương nghĩa tử Bất Lão Thần Quân.

- Bất Lão Thần Quân tái xuất giang hồ, bốn tòa có biết, còn các người kia có lẽ đều là thủ hạ Thần Quân?

- Đúng vậy.

Cốc Tang Điền không hề lai vãng với Bất Lão Thần Quân sao các người lại đi cùng nhau, còn bản phái và Thất Tuyệt võ lâm có giao tình sâu đậm tuyệt không thể bị các hạ tìm cách ly gián, bao nhiêu mưu kế của các hạ tưởng sẽ uống phí thôi.

- Còn vị đại hán mặt đen kia là ai?

- Người ấy họ Trương tính tình thô lỗ nhưng chất phác chỉ là bạn kết nghĩa dọc đường của văn bối.

Thiên Cơ chân nhân cười gằn:

- Bọn các người hỗn tạp chẳng ra môn phái nào cả, phải chăng do Hắc Y giáo đồ phái tới đây, đã dám vào bản phái sao không có gan nói thật mà còn giấu giếm?

Câu ấy gần như khẳng định bọn chàng là giáo đồ của Hắc Y giáo chàng vô cùng buồn bã chán nản đáp:

- Văn bối đến đây một là để tìm sư phụ Cốc Tang Điền, hai là từ lâu đã nghe quý phái là phát nguồn của võ lâm, ngưỡng mộ Tam kiếm hợp bích của chương môn tiên bối thiên hạ vô địch nên tiện thể xin được bái yết, ngoài ra không còn ý gì khác nữa.

Thiên Cơ chân nhân cười nhạt:

- Cốc Tang Điền hoàn toàn không phải là người của phái Võ Đang, các hạ tới đây tìm hấn có khác nào tìm sao trên trời, còn các hạ ngưỡng mộ Tam kiếm hợp bích thì chỉ cần các hạ thắng được bốn tọa, chúng ta sẽ không để các hạ thất vọng. Riêng về số vàng bạc mà quý giáo cần đòi chúng ta cũng đã chuẩn bị xong không thiếu một phân lượng, các hạ đánh bại được "Tam kiếm hợp bích" lập tức bản tọa sẽ dâng lên quý giáo và từ nay trở đi sẽ coi như thần phục tùy Hắc Y giao sai khiến.

Tôn Lan Đình nghe chưởng môn lão nhân càng lúc càng hiểu lầm vội vàng phân biện:

- Sư phụ Cốc Tang Điền biết chuyện đêm nay Hắc Y giáo đến đây thu vàng bạc nên quyết định đến chi viện cho quý phái. Do đó nên văn bối mới tìm đến gặp người, xin tiền bối chớ hiểu lầm.

Thiên Cơ chân nhân quát:

- Im miệng! Chuyện của bốn phái không cần Cốc Tang Điền phải lo tới, dù các hạ có hoa ngôn xảo ngữ đến đâu bản tọa cũng biết ý đồ các hạ đêm nay là dẫn bọn Hắc Y giáo đến đây, nếu chưa giải quyết sinh tử tồn vong, chưa ai cam tâm. Các hạ đại biểu cho Hắc Y giáo, có bao nhiêu bản lĩnh cứ thi triển hết đi.

Tôn Lan Đình biết chưởng môn quá nặng thành kiến với chàng có phân giải cũng chỉ là vô ích, chàng nhanh đáp:

- Chư vị nhất quyết đổ cho văn bối là Hắc Y giáo đồ, dù văn bối phân biện mãi cũng là vô dụng. Trong lúc sư phụ chưa đến, văn bối nguyện xuống núi chú quyết không động thủ cùng tiền bối.

Thiên Cơ chân nhân trịnh trọng đáp:

- Chưa đến nỗi chết, chỉ cần các hạ vượt qua được “Tam kiếm hợp bích”, nếu các hạ thực không phải Hắc Y giáo đồ, nhất định chúng ta sẽ tập hợp bản phái đệ tử tổ chức đại lễ cung kính tiễn các hạ xuống núi, sau này bất cứ trường hợp nào hễ có mặt các hạ, đệ tử Võ Đang tuyệt không động thủ nữa.

Nói dứt câu ấy, lão “hừ” một tiếng tiếp luôn:

- Còn như người là Hắc Y giáo mà vẫn thắng được “Tam kiếm hợp bích” để khỏi hổ thẹn với chư vị tổ sư, bản tòa sẽ xin tự vẫn ngay trước mặt các hạ để tạ tội.

Chàng nghe lão quyết liệt như thế càng không muốn động thủ với lão, ngữ khí chàng hòa hoãn:

- Nếu đã đến nỗi không động thủ không được, vẫn bối xin được đề nghị hãy đợi chuyện giữa quý phái và Hắc Y giáo kết thúc xong, chúng ta động thủ cũng không muộn.

Thiên Cơ chân nhân lạnh lùng:

- Bản phái không cần các vị tương trợ và cũng không dám sơ suất tin ở các vị, chỉ mong động thủ ngay bây giờ để kết thúc tranh chấp.

Tôn Lan Đình ánh mắt lóe sáng:

- Như vậy cũng được, đêm nay quý phái có cường địch khác, xin tiền bối hãy tốc chiến, tốc quyết để tránh mọi sự phiền phức, vẫn bối xin tự nguyện một mình lãnh giáo uy lực của “Tam kiếm hợp bích”.

- Bảo tòa xin tuân lệnh.

Thiên Cơ chân nhân chuyển thân hướng về hai sư đệ Thiên Huyền và Thiên Nguyên, ra lệnh:

- Mời nhị vị sư đệ vào vị trí.

Dứt lời, lão đón lấy thanh trường kiếm từ một đạo nhân đứng gần nhẹ nhàng lay động, mũi kiếm ngân lên bắn ra muôn vạn ánh sao chúng to công lực thâm hậu vượt qua bình phạm.

Sau hai tiếng “soạt” như rỗng ngâm. Thiên Huyền, Thiên Nguyên cũng đã rút kiếm ra khỏi vỏ thân hình cùng chuyển động bày thành thế trận hình tam giác với Thiên Cơ chân nhân dồn Tôn Lan Đình vào giữa.

Thiên Cơ chân nhân hỏi:

- Nếu các hạ cần binh khí xin cứ dặn dò, chúng ta tức thì cung ứng.

Hào khí chàng ngất trời, lớn tiếng đáp:

- Văn bối không quen dùng binh khí, xin tam vị tiền bối chớ cho là có ý khinh thường.

Thiên Cơ chân nhân quát một tiếng lạnh lạnh:

- Các hạ chú ý đấy.

Trường kiếm rung lên rít lên một hồi gió ẩn tàng sấm sét từ từ đâm tới Tôn Lan Đình.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>